

Νά και ρουσφέτιχα, νά και χατήρια,
πένστε γκρούμπι, σπάστε ποτήρια.

Χαροτά ξυστίλω,
σπαθατά τροχίλω,
και σέ τουρένια
βάζω φυσήκια,
και ρίγνο συμπάρκα,
και μέ θαυμάζει
και μέ τρομάζει
κάθε λαπάρα.

Στρατοί περάστε,
φέρτε, κεράστε.
Έβίβα, Ράλλη,
Ζαήμη κι' άλλοι,
μικροί μεγάλοι,
σείς 'Αγγλογάλλοι,
Ρώσοι, Κινέζοι,
και Γκαπωνέζοι.

Τρέχω και δίχως φόβο
κοτσίδες πετσουδά,
κι' άκουσ μεγάλους θρήνους
μέσα 'στους Μανδρινούς.

Κι' ό Κόντες μέ σπυρούνα
τόν κόσμο περιτρέγει...
μαχαίρικα και πηρούνα
γι' άκόνημα ποδός έχει;

* Άρματα και πυροβόλα
πυραμίδες στέκουσ βλα.
Γιά κυττάτε... μπρογόνετας οι στρατώνες μας γεμάτοι
κι' οι γυκλοι θαρκακωτά...
τούς έφράγαμε τό μάτι...
τζοιμ ταράμ ταράμ τατά.

Γειά σας πάλι, τσελιγκάδες... τί περίφημο τσουμπούσι!...
θέλω, φίλε Θεοδωρή,
νά μέ πιάση τό μπουρί,
και νά γίνω σάν και σένα Νεκπολέων δίχως μουσι.

Τόκα μας λοιπόν κι' έβίβα...
γειά σου νά μου λές, 'Ανιόβα,
γειά σου ν' άπαντώ, Γαζή,
και νά κόβωμε μαζι
σέ μπκζέδες και λευμόνες
πκαπουόνας κι' άνεμόνας.

**Φωνάζει κι' ό τρανόσ
ό Καλαθροτινόσ.**

Τήν γλώσσα μου θά λύσω
κι' έγω θά σάς 'μιλήσω.
Πάρτε λοιπόν φιλά...
ψυχή μου! τείνω τούτα;
φέρτε μου τά βρολιά,
φέρτε μου τά λαγούτα.

Γιά σένα, Κόντε, πίνω,
φίλος πιστός θά μένω.

Τής κωλυσιεργίας 'ακορπίσθηκαν τά νεφρ,
κι' όταν κι' έγω κυττάζω πώς έρχεται 'στό κέφι,
θά τρέχω νά σέ πιάνω και θά τρώμαι κοντά σου
μήπως και πιάω κάτω μέ τά τρικλίσματά σου.

Θεε, ζέχνα τά γενιάτια
κι' έλα φίλα μέ 'στά μάτια.
Θεε μου, πέρ ντιό σάντο,
θεε, πέρδικα 'στά δάσθη,
θεε, πέρ κρασι βισάντο
γιά νά σέ διασκεδάση.

Θεε, σφικταγκάλασέ μέ,
θεε, γλυκοφίλησέ μέ,
κι' όταν αβρα ψυθυρίζω κών 'στών βράχων τός ρωγμάς,
κάν έπάνω 'στάς ιτέας,
ένθυμοι τός τελευταίας
τόν έρώτων μας στιγμάς.

**Τραγουδεί κι' ό Ράλλης
ό καθορομάλλης.**

Γειά σας, παιδά τής μάποταικας, δώστε μου τό φλασκι...
Κόντε, ποθ κάνεις κουμπαρά και τοθ πολέμου κάσκα,
πέρασ' από τό σπήτι σου, σ' είδα μέ δαμασκι,
κι' άμέσως έκπατάλαχ πώς έκοψες τά πράσσα.

Παππούλη, μη σκοτιζέσαι γιά διαλύσεις κι' έννοια σου,
κι' άν σήμερα κανέν' άρνι δέν έγω καραμάνικο,
μά κάνε με νά ζωνάθω, και τότε μέ τά γένεια σου
τρέσι διαλύσεις θά γενούν ώς ποθ νά 'πής λουκάνικο.

Τόκα μία, τσελιγκάδες... γειά σας, ζυπνοι και μπουφοι...
τό ποτήρι μου γεμίω και τάδεξαώ μονορουφι.
'Ω! έμέθυσα τάδέρρι
κι' ήλθα κάπως είς τό κέφι.

Γειά σου, Κέρκυρα κι' 'Αλέο, γειά σου, γέρο καπετάνο...
ρίγνο κατάρ γής τά πιάτα κι' έλα θάλασσα τά κάνω...

Π. — Σήμερα Λαζάρου Σχόλη
και ζεχνούν τής κάκιας υλοι,
κι' έμπροστά 'στην καταγιόδα' φρενιής φορομανίας
φείδουν τών έθρων όρδαί,
κι' έρδε Λάζαρε πεθεδ
λέμε τής Μακεδονίας.

Φ. — 'Αδελφωμόνος χαιρετώ τούς άργηούς τούς πρώτους...
χαρά 'στους έλευθέρους μας, χαρά 'στους αλυτρώτους.
Μπρίνω 'στό Βουλευτήριον, πρσάτης και γαλήνη,
καμμά φωνή, κανεις καυγάς, και μέλιτος σελήνη.

Μά τί τό θέλουν 'στη Βουλή τό βροντερό κουδοινο
σάν δέν ύφώνεται φωνή και χέρι και μπαστατοινι;
Χατζίσκο, τήν κουδοινο σου 'σα' άργαλιά χάρισέ την,
ή πούλα την ή σέ λαμό κατσίκας κρεμάσε την.
Καμμά φωνή, κανεις καυγάς, κανεις κρυποθ δέν παίζει...
ζήτω και τοθ Ρωμαίικου, ποθ καινιό τό τραπέζι.